

DVA Z RAVENNY

NEVIO SPADONI

EUGENIO VITALI

NEVIO SPADONI
EUGENIO VITALI

DVA Z RAVENNY

Přeložili:
ANDREA VYHNALÍKOVÁ a KAREL SÝS

NEVIO SPADONI

Rekviem v re minor

Rekviem za anděly – tyhle noty

mi semelou mysl

Motýli bloudí mezi cypřiši míříce k létu

Kéž bych si mohl odnést

aspoň voňavou mátu a harmoniku

která si hová na pohovce

Pevně uchopit

Až spatříme káně v letu
a oheň, který rozdrásal vzduch
necháme běžet sny

Ples kleštěnců

Oblékl jsem se do víry
že nejsem střed světa
Mnohokrát jsem uviděl sám sebe
tady i tam současně
Řeknete si: blázen
ale když o tom přemýšlím
jsem živý nebo mrtvý?
A ti co se mi ve snu posmívali
že jsem se nepohnul ani o píd'
kde je jim konec?
A přece se bojím zavrhnout
směsici hlasů oněch posměvačů
Vždyť přece všichni bez rozdílu
trpíme horečkou těchto dní
zimniční motýli přibití na prkénko
opilí a jako krtci slepí v labyrintu cest
které vedou nikam
Krvavá komedie nemá konce

Jak hlinění panáci podél cesty
křepčí a tlačí se dopředu vykleštění lidé.

Tanec motýlů

Naše křišťálové sny se roztráštily

do slov pronesených nahlas

i do těch, která jsme smlčeli

Motýli tančí kolem slepých lampionů

maskovaných popelavou září

Jsme opojeni večerem s přáteli

Jsou připraveni kdykoli zatleskat a opatrně se vytrácet

když hvězdy hasnou jedna po druhé a okolní svět se stmívá

Má smysl zraňovat se navzájem

když po nás zůstane jen jed zašlé slavnosti?

Slavnost

Posledním výkřikem zábavy
končí večerní slavnost
mezi zbytky cukrátek a sklenicemi
Není, kdo by ji prodloužil
tlumený praskot bengálského ohně
uhasil zbylá světla:
všechno se stáhlo do tmy
jen viditelná krev
nám crčí proudem po spáncích

Spěch

Nakonec tě znechutí záplava slov
bezbřehý proud lichotek zástupců lidu
kejhajícího hejna hus na náměstí
Nechybí ten, kdo prodává kouř, i ten kdo ho kupuje
Včera jsem potkal na via Cavour muže
kráčel bos a roztrhaný
a s nepatrnou úklonou vyzýval kolemjdoucí:
„Klidně běžte první, já mám čas!“

Byl jsi ve větru

Už odmalička jsem tě hledal
Byl jsi ve vánku, který rozechvívá tamaryšek
v tlumeném štěbetání ptáků ladících ve výšce hlas
který přehluší plané hlasy dole
Byl jsi slávou prostého venkova
radostí i křížem mé rozvětvené rodiny
zašlými kroky ztracenými zimními večery
smazanými stopami ve sněhu
Jsi hlas ticha souznícího s hlasem srdce
jsi přemožitel krušných chvil
jsi čistá fontána, jsi slovo, jsi znamení
jsi ztracený bratr, který mě zavolal
a já se k němu tisknu ze všech sil